

ката си дълбочина, и ако бълнуването, необходимо за това народно творчество, постоянно се поддържа въ пълното си могъщество. Но, ако народътъ обнаружвалъ нѣкои консервативни наклонности или реставрационни стремления, тогава демократитъ смѣло противо-дѣйствували на народътъ и съ пълно убѣждение казвали, че той се е сбъркалъ отъ пжтътъ, и това народно заблуждение си го обяснявали съ това именно, че силитъ му още не сж дълбоко възвълнувани, и че бълнуването захваща да отслабва, вслѣдствие престжпнитъ искания на дворътъ, на аристократитъ, на събранието, на буржуазията, на клерикалитъ, или на други нѣкои измѣнници и оскърбители на народната свѣтиня. Значи, тогава трѣбвало въ всеки отдѣленъ случай да се усилюва бълнуването на демократитъ, и особено, да се противо-дѣйствува на всѣко опитване за твърда организация.

Като ставаха постоянни събрания въ парижскитъ секцій, демократитъ, разумѣва се, не се грижели да произведътъ никакви подобрѣния въ градското домакинство; тѣ нѣмали никаква работа съ градското домакинство; тѣ само искали да иматъ въ секционното събрание надеждно орждие, съ което случай на нужда, въ растояние на нѣколко часа да можътъ да възвълнуватъ цѣлия Парижъ, и слѣдователно, да направатъ превратъ въ цѣла Франция. Предводителитъ на буржуазията хубаво знаели къмъ какво се клонилъ работата, и разумѣва се, употребили всичкитъ си усилия за да не дадѣтъ на демократитъ това орждие и да направатъ невъзможенъ всѣ-